

Hotel California

Van dezelfde schrijver

Schat
Matador
Te ver
De Kindervriend
Pater Noster
Pjotr's Borsjt
Ana-Lyse
Eeuwige Stilte
Huis in Alhama
De Luiken der Waarneming

Hotel California

José Hennekam

Eerste druk, 2020

Copyright © 2020 José Hennekam

Alle rechten voorbehouden

Omslagfoto : strand Georgeopolis (Kreta) vanaf Gerani

ISBN 978.940.219.298.8

NUR 301

www.josehennekam.com

“You can check out anytime you like, but you can never leave”

The Eagles, Hotel California, 1976

Voor An en Paul

1

Ik heb over je gedroomd.

Je dook op uit de golven, waterdruppels sprankelend op bruine huid. Je lachte, zoals alleen jij maar kan lachen: van top tot teen.

Toen je uit het water kwam zag ik dat je een buikje had en dat je borsten gezwollen waren. Je was zwanger en je was er duidelijk blij mee. Je zweefde naar me toe en ik sprong op om je in mijn armen te sluiten.

Maar je gaf me enkel een kus en een aai over mijn wang.

‘Jij hebt voor deze baby gezorgd, Peet, zonder jou was dit nooit gebeurd,’ zei je, over je buik wrijvend. ‘Dat moet je nooit vergeten.’

Je loste op en liet me alleen achter.

Patras

‘Christós Anésti! De Heer is verrezen!’

Het bejaarde echtpaar dat aan een afgebladderde blauwe tafel voor hun huisje zit lacht ons vriendelijk toe.

‘Alithós Anésti,’ groet ik terug. ‘Hij is waarlijk verrezen.’

Verrast gebaart de vrouw dat Birgit en ik naar hen toe moeten komen.

We krijgen ieder een glas wijn in onze handen gedrukt, ’s ochtends om half elf.

‘Zag je haar gezicht?’ proest Birgit, winddruppels mijn kant op sproeiend. ‘Volgens mij denkt ze echt dat Christus aan haar deur verschenen is.’

‘Schei toch uit! Ze is gewoon verbaasd een toerist vlekkeloos Grieks te horen praten.’ Ik zeg het gekscherend, maar feit is wel dat ik aardig wat tijd heb gestoken in het leren van wat basale zinnen. ‘Gedraag je even, Bir.’

De volledig in zwart gestoken vrouw komt nu met een bakje brood onze kant op gestrompeld. We bedanken haar nogmaals en ik probeer Birgit zo snel mogelijk mee te loodsen.

‘Of misschien lijk je eerder op Charles Manson.’ Birgit knikt naar de rode wijnspetters op mijn witte tuniek. ‘Zijn volgelingen dachten ook dat hij hun redder was... totdat hij met een bijl begon te zwaaien.’

‘Onmogelijk. Charles Manson was een klein opdondertje en dat kan je van mij niet zeggen,’ antwoord ik gevat. Toch is de wat venijnige toon in haar stem me niet ontgaan.

Bir en drank. Ik ben maar al te vertrouwd met haar vermogen zich dan in de nesten te werken door de verkeerde dingen te zeggen. Maar goed dat ik bij haar ben.

Tien huizen en even zoveel glazen verder weet ik dat we ons bezoek aan *Patras* zelf vandaag kunnen vergeten en beter terug kunnen gaan naar ons busje dat aan de rand van de stad onder een paar miezerige bomen geparkeerd staat.

Ik ben trots op mijn kleine camper, het afgelopen jaar zelf in elkaar gesleuteld met als basis een oude bestelwagen die rijp was voor de sloop. Telkens als ik wat geld had deed ik een stukje, tot hij helemaal ingericht en technisch af was. Als kers op de taart kocht ik de beste Blaupunkt auto-radiocassettespeler die er te krijgen was.

Toen ik er voor het eerst een blokje mee reed en Dancing Queen van ABBA uit de luidsprekers knalde overviel me een ultiem gevoel van vrijheid.

Wie kon me nu nog iets maken.

Ik schuif de gordijntjes dicht en ga op bed liggen, moe van de zon en de rode wijn. Het dak draait voor mijn ogen.

Worstelend met het klamme laken dat zich rond mijn benen en armen gewikkeld heeft schiet ik wakker uit een verwarrende droom. Mijn hart bonst nog na in mijn hoofd en het duurt even voor ik de harde, mij totaal onbekende muziek hoor.

Birgit slaapt overal doorheen, met haar mond halfopen ligt ze op haar rug zwaar te ademen. Haar zwarte hemdje is nat van het zweet, ik zie de contouren van haar borsten. Voorzichtig strijk ik met mijn hand over haar platte buik.

Zo is ze altijd als ze slaapt, net een jong poesje dat je wel móet aaien.

Het is warm en ik heb dorst. Ik schiet in mijn slippers en doe stilletjes de achterdeuren open. De zon is al bijna onder, ik heb de hele middag liggen pitten.

Terwijl ik de jerrycan aan mijn mond zet en gulzig drink probeer ik uit te vinden waar de muziek vandaan komt. Zo te horen komt het van het restaurantje een paar honderd meter verderop. Het is er druk, op de parkeerplaats staan zeker twintig auto's, bijna allemaal pick-ups.

Bij het neerzetten van de jerrycan hoor ik gerommel in het busje en kijk door de achterdeur naar binnen.

Birgit zit met haar hoofd tussen haar benen op de rand van het bed.

'Lekker geslapen?' vraag ik.

Het enige geluid dat onder haar lange verwarde haren vandaan komt is een boos gegrom.

'Weet je dat het al bijna avond is?'

Birgit tilt haar hoofd op en kijkt me lusteloos aan. 'Dat meen je niet.'

'Ja, echt, kom maar kijken.'

Moeizaam staat ze op.

'Ik voel me net een uitgedroogde dweil,' zucht ze als ze buiten naast me staat. 'Is er nog water?'

'Ja, hier.' Ik schroef de dop van de jerrycan en reik hem haar aan. Birgit tilt hem boven haar hoofd en drinkt. Het water loopt langs haar mondhoeken naar beneden.

Als ze verzadigd is laat ze een grote boer.

'Dat had ik even nodig. Wat gaan we doen?'

Ik wijs naar het restaurant 'Er is daar zo te horen een feestje aan de gang. Zullen we erheen gaan?'

'Als jij dat graag wil. Maar dan trek ik wel even wat anders aan.'

Ze duikt het busje in en een minuut later is ze weer buiten, nu in een lange, rood met zwart gestreepte jurk; door de stretchstof sluit hij heel strak om haar lijf.

'Is die niet een beetje te?' vraag ik. 'Iedereen ziet dat je er niets onder aan hebt.'

'Nou en? Jij hebt hem uitgekozen.' Ze pakt mijn hand en trekt me mee. 'Kom op, je had toch zin in een feestje?'

Birgit en kleren is een verhaal apart. Toen ik haar leerde kennen had ze alleen spijkerbroeken en T-shirts, drie stuks van elk. Desinteresse, dacht ik eerst, maar het bleek geldgebrek. Zonder beurs of geld van thuis ging het beetje geld dat ze

links en rechts bij elkaar verdiende op aan studieboeken en eten.

De eerste keer dat ik met haar een kledingboetiekje binnenstapte en zei dat ze mocht uitzoeken wat ze wilde duurde het anderhalf uur voor ze uiteindelijk een bruinleren minirokje en een glimmend rood truitje koos. ‘Omdat jij vindt dat het sexy staat,’ zei ze. En zo ging het daarna altijd: ze pakte die kleren uit het rek waarvan ze dacht dat ik ze leuk vond. Soms had ik zelfs het idee dat ze niet eens eerst in de spiegel gekeken had.

Er zijn ongeveer dertig mensen in het restaurant, bijna allemaal mannen. Als we binnenkomen draaien alle hoofden zich naar ons om.

Ik kies een tafeltje aan de rand van de dansvloer en al snel verschijnt er een grote Griek. In gebroken Engels vraagt hij wat we willen drinken.

‘*Ουζο*,’ zegt Birgit resoluut.

Even later staan er twee longdrinkglazen voor onze neus, tot de rand toe gevuld met ijsklontjes en melkachtige vloeistof.

‘Proost.’ Birgit neemt een grote slok.

Ik proost terug en nip aan mijn glas. Behalve wat brood hebben we vandaag nog niets gegeten dus kan ik het beter kalm aan doen, zeker na die wijn die ik al op heb.

Een nieuw nummer schalt uit de luidsprekers en twee mannen, in lange broek en de mouwen van hun witte overhemd opgestroopt, stappen de dansvloer op. Traag, alsof ze elke volgende pas nog moeten bedenken, beginnen ze naast elkaar te dansen. Als het tempo toeneemt worden hun passen steeds sneller en ongecontroleerd.

Ineens is het nummer voorbij en precies op dat moment laten de dansers zich op één knie vallen, spreiden hun armen breeduit en kijken triomfantelijk om zich heen. De omstanders klappen uitbundig en sommigen gooien zelfs serviesgoed op de dansvloer, de scherven vliegen in het rond.

Teruglopend naar zijn tafeltje kijkt de jongste van de twee dansers Birgit uitdagend aan. Ik schiet er bijna door in de lach.

De vloer wordt schoongeveegd en de volgende twee mannen treden aan. Ze zijn overduidelijk aangeschoten en tijdens het dansen struikelen ze regelmatig over hun voeten.

Birgit giet haar laatste restje *ουζο* naar binnen en zet haar glas met een klap terug op het tafeltje. Meteen wordt het omgevraagd weer tot de rand toe gevuld.

‘Kalm aan, liefje, direct ben je hartstikke dronken,’
waarschuw ik.

Ze kijkt me even strak aan en zet het glas aan haar lippen.

De dansers volgen elkaar nu in rap tempo op.

Als de begintonen van de *sirtaki* klinken komen de eerste twee mannen weer op de vloer. Ze slaan hun armen om elkaars schouders en op het ritme van de muziek zetten ze heel voorzichtig, alsof de dansvloer bezaaid is met eieren, de eerste danspassen.

Iedereen om ons heen begint op de maat van de muziek mee te klappen, dus blijven wij niet achter.

Halverwege de intro wenkt de jonge man uitnodigend naar Birgit. Tot mijn verbazing gaat ze erop in en staat ze op. Omdat ze haar tweede glas *ouzo* ook al bijna leeg heeft probeer ik haar nog bij haar arm tegen te houden, maar ze rukt zich los en loopt onvast de dansvloer op.

Het publiek juicht wanneer ze tussen de mannen gaat staan en haar armen over die van hen legt. Langzaam, met haar ogen hun voeten volgend, begint ze met hen mee te dansen. Na een aantal passen heeft ze het ritme te pakken en worden haar bewegingen vloeiender. Ook haar lichaam begint de muziek te volgen, eerst nog bedeesd maar daarna steeds sensueler.

Er verschijnen zweetdruppeltjes op haar gezicht en hals. Aanvankelijk een paar, maar al snel lopen ze als slakkensporen over haar jurk. Als een werveling in rood trekt ze een spoor over mijn netvlies: de rode strepen van haar jurk vloeien samen met haar rondzweepende, hennarode haar, de rode wangen... Ik schud mijn hoofd om het beeld weer helder te krijgen.

Birgit wil duidelijk haar benen net zo hoog optillen als de mannen maar wordt daarbij gehinderd door haar jurk. Als de jongste danser dat merkt laat hij haar arm los, gaat al dansend achter haar staan en legt zijn handen op haar heupen.

Langzaam glijden ze over haar benen naar beneden.

Bij de rand van haar jurk gekomen begint de jongeman op de maat van de muziek de stretchstof langzaam omhoog te trekken; net zolang totdat hij halverwege haar dijen zit.

Het restaurant joelt.

Als versteend kijk ik toe. Moet ik ingrijpen?

Birgit heeft alles zonder een spier te vertrekken laten gebeuren en doet ook nu net alsof ze niet in de gaten heeft dat bij elke beenbeweging de stof verder omhoogschuift en er

meer dij bloot komt. De mannen aan de rand de dansvloer moeten haar schaamhaar zo ongeveer kunnen zien, zo gaan ze in elk geval tekeer.

Aan het einde van het nummer gaat het tempo omhoog en met een verbeterd gezicht probeert Birgit het bij te houden. Het zweet loopt nu met straaltjes van haar af en plakt haar jurk tegen haar lijf; het is bijna alsof ze geen kleren aan heeft.

Als de muziek eindelijk wegsterft staat ze te wankelen op haar benen. De jonge danser schiet haar te hulp en kan haar nog net voor ze valt in zijn armen opvangen. Hij trekt haar tegen zich aan en terwijl het publiek uit zijn dak gaat en de dansvloer met borden en schoteltjes bescherft kust hij haar vol op de mond.

Vervolgens laat hij zijn handen over haar billen gaan en tussen haar dijen verdwijnen.

Hij randt haar gewoon aan!

Ik schiet overeind. Maar Birgit heeft zich al van hem losgerukt.

Zwalkend loopt ze terug naar ons tafeltje.

‘Wat moest dat?’ vraag ik bits.

Ze haalt haar schouders op. ‘Hoe bedoel je?’

‘Dat weet je best!’

‘Zeur toch niet zo, joh.’ Birgit klokt het laatste restje *ouzo* naar binnen en houdt haar glas demonstratief omhoog.

Ik ontploft bijna. ‘Oh, jij staat daar zo’n beetje te vrijen op de dansvloer en ik moet niet zeuren?’

De kelner komt aanlopen en schenkt haar glas weer vol. Als hij ook mijn glas wil bijvullen, duw ik de fles geïrriteerd weg; de man weet niet hoe snel hij zich weer uit de voeten moet maken.

Ik buig me over het tafeltje en knik naar Birgits glas.

‘Was je van plan dat óók nog op te drinken? Mag ik je straks zeker terug naar het busje dragen?’

Ziedend kijkt ze me aan. ‘Waar bemoei je je eigenlijk mee? Je bent mijn vader niet.’

‘Nee, maar ik ben wel verantwoordelijk voor je.’

‘Klets toch niet, man. Ik ben drieëntwintig, dus hou op met dat gelul.’ Demonstratief draait ze haar stoel om en gaat de andere kant op zitten kijken.

Een kwartier lang staren we alle twee zwijgend voor ons uit. Dan verschijnt opeens de jonge danser weer. Hij gaat naast

haar op zijn hurken zitten en begint in haar oor te fluisteren. Blijkbaar is het leuk want ze moet hard lachen.

Nu heb ik er echt genoeg van. Ik spring op, grijp Birgit bij haar arm en trek haar uit de stoel.

‘Zo, en nu gaan wij naar huis!’

De jongeman staat ook op en wil zo te zien nog wat zeggen, maar als hij mijn woedende blik ziet, haalt hij zijn schouders op en verdwijnt.

Terwijl ik haar het restaurant uit loods voel ik dat Birgit inwendig kookt. Ze is echter zo dronken dat ze amper kracht heeft om tegen te strubbelen en op het terras struikelt ze zelfs over een bloempot. Het is dat ik haar stevig vast heb, anders was ze op haar gezicht gevallen. Daarna laat ze zich gedwee meevoeren.

In de camper rukt ze de jurk uit, laat zich op bed vallen en is binnen een paar tellen vertrokken.

‘Bluurgh.’ Ik schrik wakker van het geluid.

Met haar hoofd buiten het raam zit Birgit op haar knieën op het bed. In het maanlicht dat door het dakluik naar binnen valt glimmen haar rug en billen. Haar lijf kromt zich en braaksel spat uit haar keel.

Ik kom overeind, kruip over het matras naar haar toe en leg mijn hand op haar schouder.

‘Gaat het?’

Het antwoord is een volgende golf kots. En daarna nog een.

Omdat ik weinig voor haar kan doen aai ik haar maar over haar rug.

Als ik gedachteloos afdwaal naar haar billen, zie ik plots weer voor me hoe de jonge danser wellustig over haar achterwerk wreef en voel ik het bloed naar mijn hoofd stijgen.

En ondanks alle alcohol ook naar beneden.

Vreemd, even werd ik wakker en droomde toen weer verder waar ik in de vorige droom gebleven was.

Of ben ik niet wakker geweest en verbeeld ik me dat alleen maar?

Ik weet het niet meer. Het maakt ook niet uit, het gaat erom wát ik droomde.

Nadat jij verdwenen was luisterde ik met mijn ogen dicht naar de golven.

In het begin verdoofde het monotone aanrollen en breken mijn gedachten. Maar allengs kwam er structuur in en verwerden de golven tot stemmen; stemmen die door elkaar heen spraken, maar wel allemaal tegen mij.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg ik.

De stemmen begonnen te lachen.

Ik werd kwaad. ‘Waarom lachen jullie? Lachen jullie me soms uit?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zeiden ze. ‘Maar waarom vraag je het? Je weet het toch?’

‘Nee, dat doe ik niet.’

‘Wij zijn je gedachten, je gevoelens, je pijn, je verlies en je liefde, wij zijn jou, jouw energie en die van de zee, van de aarde en de hemel. Wij zijn alles, wij zijn God.’

En ineens waren de golven weer gewoon de zee.

Is dit een teken, een teken van God?

Of ben ik aan het hallucineren en word ik langzaam gek?

Veer Pireus-Kreta

De ferry worstelt zich door de golven. Af en toe lijkt het alsof de voorkant door een onzichtbare hand wordt opgetild om daarna met een klap weer terug op het water te vallen. Een felle lichtflits verlicht de ruimte, gevolgd door een enorme klap.

Kreunend klemt Birgit zich aan mij vast. 'Ik ben bang, Peet.' 'Er gebeurt echt niks, liefje.' Ik kijk naar het opspattende zeewater tegen de paars roze lucht. 'Over een uur zijn we op Kreta.'

Birgit maakt zich zo klein mogelijk en kruipt nog dichter tegen me aan. Ze is als de dood voor onweer, toen ze nog klein was dook ze bij de eerste donderslag altijd meteen in bed. Diep onder de dekens, met haar kleren nog aan, drukte ze dan haar gezicht in haar kussen en rolde zich helemaal op.

Beschermend sla ik mijn arm om haar heen. Voor het eerst voel ik haar warmte weer. De ochtend na onze wilde nacht in *Patras* was ze heel stilletjes in de schaduw van het busje gaan zitten en had met geen woord gerept over wat er die nacht gebeurd was. Omdat ik me schaamde en niet wist wat ik ermee aan moest was ik er zelf ook niet over begonnen.

Het kwam de laatste tijd wel meer voor dat het tussen ons uit de hand liep. In het begin dacht ik dat het aan de drank lag, maar toen het ook een paar keer gebeurde terwijl we helemaal niets gedronken hadden wist ik dat dat het niet was. We kregen soms gewoon opeens ruzie; ruzie om niks, ruzie om te kunnen ruziën leek het wel. En niet zomaar een woordenwisseling, nee, af en toe liep onze ruzie zo hoog op dat ik haar vastgreep en een mep wilde verkopen. Maar gelukkig was dat laatste nooit gebeurd, wat blauwe plekken op haar bovenarmen, daar bleef het bij.

Ook tijdens de tweehonderd kilometerlange rit over de Peloponnesos naar *Piraeus* was ze niet spraakzaam geweest en in bed was ze die avond zo ver mogelijk van me af gaan liggen en had ze meteen haar rug naar me toegekeerd.

Maar nu ze me nodig heeft, heeft ze het me blijkbaar vergeven. Dichter tegen me aan kan ze niet, wat dat betreft is deze storm zo slecht nog niet.

Vanavond zet ik haar af bij het hotel in *Iraklion*. De andere studenten zullen er dan wel zijn, die zijn als het goed is vanochtend met het vliegtuig aangekomen, samen met de leiding.

Negentien dagen zonder mij erbij, ik ben benieuwd of ze het redt. Tot nu toe zijn we altijd samen op geologie-excursie weggeweest, ik voor mijn hoofdvak en zij voor haar bijvak, en was ik als een soort beschermheer in de buurt. Straks moet ik toch de excursieleider even apart nemen en hem instrueren.